

Покликання - любити дітей

У Костополі проживає багато шанованих людей. Серед них і вихователь групи "Сунічка" ДНЗ №5 "Ромашка"

Вікторія Остапчук.

Вікторія Юріївна присвятила своє життя вихованню дітей.

За принциповість та відповідальність виборці обрали її депутатом

Костопільської районної ради.

Читайте на 5 стор.



Вікторія Юріївна

Покликання - любити дітей

Маленький Даніель, а він з мамою чи не найпершим приходив до дитсадку, відкриваючи двері, радісним голосом щечече: «Добрий день, Віта Юріївна!» І, щоб не забути, поспішає поділитися важливою для нього новиною: «А знаєте, я вже листа святому Миколаю написав!»

- Молодець, - хвалить хлопчика вихователька.

- Віка Юріївна! - ділиться і своєю радістю дзвінкоголоса Валерія, - а я вже колядку вивчила!»

- То й мене навчи колядувати! - мовить до дівчинки.

А тим часом знову чується: «Добрий день, Віта Юріївна! Добрий день, Віка Юріївна!»

Вихованці групи «Сунічка» дошкільного навчального закладу №5 «Ромашка» ім'я своєї виховательки Вікторії Юріївни здебільшого називають у скороченому вигляді, бо так їм легше вимовляти.

- Тому для одних я Віта, а для інших - Віка, і до цього вже звикла, - приємним голосом мовить Вікторія Остапчук. - Та найголовніше і найприємніше те, що діти промовляють це з теплом і душею щиро.

Вікторія Юріївна дуже любить своїх маленьких вихованців. Дивлячись на них, частенько й себе пригадує у їхньому віці.

- Час збігає так швидко, що й не одразу віриться, що вже двадцять сім років працюю вихователем, - мовить Вікторія Остапчук. - А здається, що ще ніби вчора й сама у садочок ходила.

... Бажання стати вихователем до неї прийшло ще в дитинстві. Її бабуся, Ніна Іванівна Грибовська, працювала завідуючою Костопільським дитячим садком №4 «Берізка». І навіть тоді, коли вже навчалася у школі №5, Віка нерідко приходила до бабусі в дитсадок, де гралася з дітьми, казки хлопчикам та дівчаткам читала.

- Пізніше, під час навчання у школі, - пригадує Вікторія Остапчук, - сподобалася професія вчителя. Мабуть, тому, що хороші педагоги мене навчали, такі як Леонід Лісовський, Ганна Цимбалюк, Ольга Матвійчук, Світлана Кострова, Микола Гордійчук, Михайло Чепкий, Іван Катюха. А Галина Білоус, з якою ще й сьогодні часто зустрічаємося, - є для мене взірцем активного педагога. Усі ці люди залишили хорошиий слід у моєму житті і вплинули на вибір професії. Спочатку, після закінчення школи, вступила до Кременецького педагогічного училища імені Тараса Шевченка, яке закінчила у перший рік незалежності України із дипломом за спе-

ціальністю «Вихователь у дошкільних закладах». Того ж року, 19 серпня, почала працювати в Костопільському дошкільному закладі №5 «Ромашка». У 2001-му закінчила ще й Рівненський педагогічний інститут за спеціальністю «Вчитель початкових класів». Проте покидати дитсадок не наважилася, бо вже всім серцем прикипіла до малюків.

Відзначимо, що за роки роботи з дітьми Вікторія Остапчук здобула вищу категорію та звання «Вихователь-методист». Вона розробила чимало посібників, зокрема: «Моральне виховання дошкільників засобами ігрової діяльності», «Хліб - усьому голова», «Сюжетно-рольові ігри з математичним змістом».

Сьогодні в дитячому садку №5 велику увагу акцентують на патріотичному вихованні. Не так давно мені довелося побувати у цьому закладі та побачити, з яким завзяттям малюки виконують Державний Гімн України, розповідають про наші символи: герб і прапор, червону калину, вишиванку. Звернув увагу на те, що у групі «Сунічка» у вишиванках було чимало хлопчиків й дівчаток, у тому числі і їхня вихователька.

- Вишиванка - це святе для кожного українця, це - наше обличчя, - вважає Вікторія Остапчук.

Такої ж думки дотримується і завідувача дитячим садком Світлана Стецюк.

- Любов до України треба прищеплювати дітям з самого малечку, - вважає вона, - тому й намагаємося робити все можливе, аби діти вже з ранніх літ знали, що ми є нащадками славного народу і цінували своє, українське.

Батьки дітей, котрі виховуються в ДНЗ №5 «Ромашка», також хочуть, аби їхні сини та доньки зростали і жили в цивілізованій державі. Багато з них розуміються на принципах державотворення і знають, що на місця певну роль відіграють місцеві депутати. Знаючи порядність та непідкупність Вікторії Остапчук, чимало мам і тат побачили в ній саме такого депутата, який безкорисливо відстоюватиме інтереси своїх виборців. Тож і запропонували брати участь у виборах до районної ради. Спочатку ввагалася, та батьки вихованців і чимало жителів мікрорайону не відступали: «Вікторіє Юріївно, ми вас знаємо і будемо підтримувати!» Тож нічого не залишалася, як погодитися. «Якщо служу дітям, то буду служити і їхнім батькам», - подумала, даючи згоду.

Партійці «Самопоміч» охоче

зголосилися включити її до свого виборчого списку. Як з'ясувалося пізніше, правильно зробили, бо серед кандидатів у депутати від цієї політсили Вікторія набрала найбільше голосів і справедливо отримала мандат депутата Костопільської районної ради.

- На пленарних засіданнях районної ради я завжди голосую по совісті, а не комусь в угоду, - мовить Вікторія Остапчук. - Мені приємно від того, що вдалося віднайти порозуміння з колегами-депутатами від інших політичних партій. У співпраці з райдержадміністрацією та територіальними органами виконавчої влади нашому депутатському корпусу вдається забезпечувати виконання ряду місцевих та регіональних програм з соціально-економічного розвитку Костопільського району.

Переймаючись проблемами виборців та дбаючи про своїх маленьких вихованців, котрі відвідують групу «Сунічка», Вікторія Юріївна не залишає без уваги і власної сім'ї.

- Коли я виходила заміж, - ділиться своїми таємницями пані Вікторія, - тато й мама наголошували: «Пам'ятай, доно, що родина - це найбільший скарб у житті, вона - понад усе!» Я дякую своїм батькам, мамі Світлані і татові Юрію, котрі багато років працювали на склозаводі, правильно мене виховали і навчили життєвій мудрості. Сьогодні я щаслива жінка. Маю хорошого чоловіка, троє дітей. Зі своїм чоловіком Андрієм знайомі ще з дитинства, бо навчалися в одному класі. Тому розуміємо і підтримуємо один одного, тому нам й легко живеться. Куми у нас - також однокурсники, тож маємо багато спільних друзів. Ми з Андрієм вважаємо, що треба жити так, щоб через наші вчинки ніхто не проливав сліз, щоб люди були тобі вдячні. І своїх дітей так навчаємо жити.

Слухаючи пані Вікторію, звернув увагу на те, з яким теплом вона розповідала про свою професію та маленьких непосид.

- Бачу, що любите дітей і роботу, - промовив до неї.

А у відповідь почув:

- **Таке покликання нам долею дано,**

З любов'ю серце дітям віддавати.

Професію цю обрано давно.

Професія чудова - вихователь!

Щож, мабуть, цим сказано все.

Олександр НИКОНЧУК